

Binden en ontbinden

'... en alles wat u zult binden op de aarde, zal gebonden zijn in de hemelen, en alles wat u zult ontbinden op de aarde, zal ontbonden zijn in de hemelen' (Matth. 16:19).

Niets is eenvoudiger dan het binden en ontbinden dat door mensen vaak zo raadselachtig gemaakt wordt. De enige zonden die de Gemeente zou moeten oordelen, zijn de zonden die zo zonneklaar blijken dat er volgens het Woord van God in het openbaar afstand van genomen moet worden.

De Gemeente is niet bedoeld als een onbetekenende rechtbank voor allerlei kleine kwesties. Wij zouden nooit de inmenging van de vergadering moeten eisen, behalve wanneer het om kwaad gaat dat zo duidelijk vaststaat, dat daarmee het geweten van allen belast wordt. Dit is naar mijn mening de betekenis van binden en ontbinden.

Het eerste – het binden – wordt toegepast wanneer iemand door de gemeente onder openbare tucht wordt gesteld, en het laatste wanneer hij zichzelf vernedert en formeel door de gemeente hersteld wordt.

Let wel: eeuwige vergeving van zonden is iets heel anders. Het pausdom heeft wat dat betreft zijn verdorvenheid getoond: het heeft de kwijtschelding in deze wereld verward met de absolute en eeuwige vergeving die God alleen aan Zijn eigen macht heeft voorbehouden. Het protestantisme heeft de andere waarheid grotendeels opgegeven: de beperkte plicht van de gemeente om openbare zonden in dit tegenwoordige leven te oordelen door middel van gemeentelijke tucht.

'Toen verbood Hij Zijn discipelen, dat zij iemand zouden zeggen dat Hij de Christus was' (vs. 20). Wat een opmerkelijke overgang vinden we hier! Petrus had beleden dat Jezus de Christus was, de Zoon van de levende God, en nu verbiedt Hij hun om tegen iemand te zeggen dat Hij de Christus was – niet dat Hij 'de Zoon van de levende God' was. Wat betekent dit? In feite zegt Hij hiermee: Het is te laat; Ik ben verworpen als de Christus, of de Messias, de Gezalfde van Jahweh. Hij is geweigerd door Israël en Hij aanvaardt dat feit.

William Kelly